

Tot està per fer i tot és possible

Crònica de Lluís Gendrau del Canet Rock 2015

Canet Rock és el país del festival impossible on tot està per fer i tot és possible. Enguany s'hi va viure el retrobament de les grans figures del rock català en un bany de masses com a catarsi col·lectiva, la màgica celebració dels 40 anys de **Dharma i Comediants**, la confirmació que les cançons superen els seus creadors i es converteixen en part de l'imaginari col·lectiu d'un poble, o el mètode d'organitzar un esdeveniment històric que reuneix més de 20.000 persones d'arreu dels Països Catalans i que converteix la música en la banda sonora de la llibertat d'un país.

La CE Dharma i Comediants al Canet Rock 2015 Foto: xavier mercadé

El trompetista de la **Dharma**, Lluís Fortuny, s'emocionava escoltant i veient el públic entonar com un karaoke gegant els grans himnes del rock català dels noranta. La imatge de milers de joves corejant les cançons referencials dels darrers 25 anys són la imatge d'un país impossible on tot està per fer i tot és possible: "T'imagines quin país que podríem arribar a ser!", deia Fortuny. Just abans, la **Companyia Elèctrica Dharma i Comediants** havien protagonitzat un concert màgic pel significat, per la música i per la posada a escena d'un espectacle digne dels Canets Rock més mítics.

La segona edició del Canet Rock serà de les més recordades, per la música, per l'ambient i sobretot perquè va fer revivre l'ànima de la felicitat i la complicitat entre músics, públic i organitzadors. 14 hores de música i folia amb 18 concerts de les quatre de la tarda del dissabte 4 de juliol amb els jovenets **Pablo & The Appleheads** fins que va sortir el sol passades les sis del matí del diumenge amb el clímax de **Txarango**.

Tot i la canícula de primera hora de la tarda, els espectadors més agosarats van ocupar les primeres files i les cobejades ombres del Pla d'en Sala per escoltar els guanyadors del premi de votació popular del Sona 9, **Lausana**, que van debutar en un festival que havien viscut l'any anterior com a públic; una sensual **Bikimel** va oferir la seva cançó talismà "Espantaocells" i va tenir temps d'avançar també un parell de temes del seu nou disc, *Morir d'un llamp*, que veurà la llum a meitat de setembre. La música de les Illes va estar representada pel menorquí **Cris Juanico**, que va posar a escena en format acústic el seu darrer àlbum, *F(a)usta*, amb un arriscat format íntim, i els eivissencs **Proyecto Mut**, que finalment veuen reconeguda la seva trajectòria artística ?premiats amb la cançó de l'estiu de TV3, "Junts", que va aixecar els primers aplaudiments unànimes.

Joana Serrat va demostrar la seva vàlua artística a dalt de l'escenari, precedint un inspirat i energètic espectacle de **Sanjosex amb Amics**, que va portar al Canet Rock ironia i notes de color amb un repòquer de convidats vestits amb camises hawaianes com a instrucció indispensable per trepitjar la tarima. Carles Sanjosé va dirigir un cor de versions i adaptacions amb **Bikimel, Mazoni, Guillamino, Carles Belda** i el ?mestre' **Pi de la Serra** -també tropicalista- que debutava al Canet Rock després d'haver estat un dels protagonistes referencials del Canet Cançó dels anys setanta. **Sanjosex**, els amics i la guitarra solista del genial **Xarim Aresté** van posar el seu punt i final interpretant la seminal "Putà" del repertori del bisbalenc, poc apta per a les oïdes innocents dels nens.

El país de Canet

El territori del festival s'omplia a poc a poc de milers de persones, abillats amb estelades, motxilles, barrets i samarretes que delataven la seva procedència i els seus grups favorits:

Txarango i **La Pegatina** van guanyar per golejada. Mentrestant, la vila altmaresmemca de Canet de Mar bullia d'emoció amb un ambient de festa i bon rotllo. Els pagesos dels contorns del Pla d'en Sala van aprofitar per oferir 'pàrquing vigilat per 10 euros' i al mateix temps muntaven paradetes d'enciams i tomàquets amb la DO Maresme. Els carrers del poble s'havien engalanat amb centenars de paradetes i barres improvisades de bar.

Tot just arribat de tocar als Estats Units i compartint cap de setmana entre el cada cop més prestigiats festival Vida de Vilanova i la Geltrú i el Canet Rock, Ernest Crusats i la seva banda posaven en solfa les psicodèliques cançons de **La iaia**. **Joan Dausà** -que va saltar-se l'ordre de la programació- va agafar el relleu amb un minirecital que va cloure fent cantar tothom el seu popular "Jo mai mai".

Els Amics de les Arts al Canet Rock Foto: Xavier Mercadé

I quan el sol ja amenaçava amb la seva posta per darrere la serralada de Marina, els colors rogencs de les tardes d'estiu envaïen el festival per rebre el repertori del desè aniversari d'**Els Amics de les Arts**. El quartet tornava al Canet per celebrar deu anys de trajectòria amb una set *list* votada pel públic, i mentre ja pensen a deixar enregistrat el concert de Cap Roig en un nou directe, acompanyats de la **Dream Big Band**. "Jean-Luc" va convertir el Pla d'en Sala en una pista de ball gegantina, mentre que el quartet dedicava al públic un "sou molt grans i llarga vida al Canet Rock" i aquest responia amb un dels clams més repetits al llarg de tot el festival, "In-de-indepenència".

La nit canetenca vivia un dels moments de màxima assistència de la segona edició, amb les barres de begudes, els xiringuitos de menjars i els serveis funcionant a tot drap, i superant per complet els problemes de la primera edició. Els organitzadors, Sun Music, amb Gemma Recoder i el seu apassionat equip van treballar de valent per garantir fins a l'últim detall la comoditat del públic i la qualitat sonora del festival, a més de transmetre una energia i un entusiasme dignes del màxim elogi.

La terra festejada

El gran moment emotiu de la nit va ser la commemoració de les quatre dècades del concert de **Dharma & Comediants** a l'històric Canet Rock de 1975. Els actors de **Comediants** amb torxes, els joves percutes de Canet i un drac gegant inflable van iniciar una cercavila entremig del públic mentre Jaume Bernadet exercia de mestre de cerimònies per oferir una "rebuda gloriosa i triomfal a la **Dharma**" i aprofitava per reivindicar la reobertura de la també mítica sala Odeón de Canet.

La comissió de benvinguda per rebre els grans i respectables membres de la **Companyia Elèctrica Dharma** es va fer efectiva amb una colla de capgrossos a l'escenari, la reaparició del titella gegant del Sol Solet i les palmes a ritme de tarantel·la. Joan Fortuny i Jaume Bernadet van recordar com feia quatre dècades en aquell mateix lloc van veure sortir el sol i ara veuriem sortir la lluna. La frase "vam sortir per recuperar la llibertat al carrer" va provocar un nou clam unànime de crits a favor de la independència, i va donar pas al poema "La terra festejada", del seu desaparegut bateria i poeta, Josep Fortuny.

Un carrusel de fotos de fa 40 anys -inclosa una imatge general del Pla d'en Sala de Francesc Fàbregas ja gravada a la ment de tothom- i un pastís d'aniversari amb 40 bengales van ser el preludi del concert de la banda icònica del festival (amb permís dels seus hereus naturals, **Txarango**). La força de la **Dharma** va servir també per recordar els enyorats germans desapareguts: "Com us enyorem Esteve i Josep, cada cop que sortim a l'escenari, gràcies per haver-nos donat tant i tant i tant".

La zona de backstage s'anava omplint fins a vessar de convidats que volien viure en primera

persona el retorn màgic del Canet Rock. Músics, polítics locals, actrius i actors, top models com Judit Mascó, periodistes com Mònica Terribas o Sergi Mas, el doctor Bonaventura Clotet, primera espasa de la lluita contra la sida... La jornada va ser plasmada també en directe per l'excel·lent cobertura de la Xarxa de Comunicació Local, que oferia una programació especial amb la transmissió en directe dels concerts de la **Dharma** i **La Banda Impossible**, farcida d'entrevistes als músics i al públic. Enderrock TV també va desplegar la maquinària per deixar-ne constància en un documental del retorn de **La Banda Impossible**, realitzat per Eloi Aymerich i Sandra Tello.

La connexió lògica entre la travessa del rock laietà dels setanta i **La Banda Impossible** dels noranta va ser explicitada per la sorprenent intervenció de **Josep Maria Mainat** de **La Trinca** -autèntics promotors del Canet Rock amb la seva empresa Pebrots- recordant èxits que ja formen part de la música popular catalana: "Com el Far West no hi ha res", "La faixa", "Em descontrolen les neurones" i "All i oli", al més pur estil **Jim Morrison**. **Mainat**, que va estar fins l'últim minut ultimant el repertori i donant instruccions als músics, va sortir aquest cop sense disfressa, amb guitarra elèctrica, samarreta verda i pantalons curts a l'estil festivaler, i es va fer acompanyar dels músics de la **Dharma**, amb Joan Fortuny al capdavant, i la garantia del guitarrista tot-terreny **Joan Vinyals**.

La Banda Impossible al Canet Rock Foto: Xavier Mercadé

L'últim vals del rock català

La gran producció artística del festival encarnada en el retorn de **La Banda Impossible**, impulsada per la periodista Laura Duran i Jofre Bardagí de **Glaucs**, es va sublimar en un homenatge a les cançons i els grups del rock català dels noranta. L'ideòleg del projecte original, Xavi Fortuny, s'ho mirava de ben a prop amb emoció i certa sornegueria, mentre el factòtum de la retrobada i director musical de l'espectacle, Oriol Farré, no es cansava de repetir que la clau del seu mèrit va ser la il·lusió sense condicions de la vintena de músics i cantants que hi van voler participar. I, mentrestant, el fill pròdig de la banda, Pemi Fortuny, era el centre de totes les mirades pel seu retorn puntual a l'escenari nou anys després de prendre la decisió d'abandonar la seva plaça com a vocalista de **Lax'n'Busto**.

Va ser la demostració que les grans bandes neixen, creixen, es reproduïxen i moren, però les seves cançons perduren en l'imaginari col·lectiu de la gent; un fet constatat per periodistes com Guillem Vidal, que, infiltrat entre els espectadors, prenia nota de les converses dels més joves, que eren capaços de corejar tots els grans himnes del rock en català -des de "Corren" fins a "Miami Beach", "El vol de l'home ocell", "L'Empordà" o "Bon dia"- però semblaven incapaços de recordar els grups que van popularitzar aquelles cançons i encara menys d'identificar els seus autors que aquella nit reapareïen junts a l'escenari. Va ser l'últim i emotiu vals d'una generació que potser no va tenir el reconeixement que mereixia però que el pas del temps ha situat al seu lloc com a creadors d'un paisatge musical propi.

Va ser un concert que va trencar molts tabús i manies dels grups del 'rock català' dels noranta, que va permetre aparcar enveges i rencors de l'època i que va servir perquè Pemi Fortuny i Salva Racero es fessin una sincera abraçada, un deute pendent que no havien pogut resoldre en tota una dècada i que aquesta retrobada va fer possible. Fins i tot Racero va confessar que havia ofert a Fortuny de fer un pas al costat si ell volia tornar a ser el cantant dels **Lax**.

El retorn en viu de **La Banda Impossible** es va fer efectiu a mitjanit a dalt de l'escenari amb abraçades entre músics. Lluís Gavallda, més nerviós que mai, demanava que li posessin bé la samarreta beatleliana que havia escollit per a l'ocasió. La tria de samarreta va portar **Gerard Quintana** a posar-se la mítica samarreta fúcsia dels bolets de la gira *La nit dels anys* (exposada a la mostra de *Popcèntric*) o Pemi Fortuny a lluir la icona de l'emissora comunitària CAT Ràdio Barming fundada per ell a Sierra Leone.

Últimes instruccions amb Jofre Bardagí i Oriol Farré col·locant els ipads amb les lletres com a faristols digitals, i tothom a punt al crit de: "Surt la banda, i al lío!". Toni Xuclà, Roger Farré, Joan Reig, Arcio Smith i Pemi Rovirosa van engegar la maquinària elèctrica d'una banda que propugnava la seva existència a ritme de rock'n'roll, i de seguida van aprèixer els primers frontmans amb Lluís Gavallda (**Els Pets**) i **Jofre Bardagí (Glaucs)** interpretant una sorprenent selecció de "Pau" dels de Constantí per obrir el repertori, que augurava unes col·laboracions que s'havien mantingut en secret fins aquell mateix moment. Al final, un Gavallda eufòric proclamava una "Catalunya independent, d'esquerres i popular" mentre presentava **Gerard Quintana (Sopa de Cabra)** i Pemi Fortuny (**Lax'n'Busto**) -rebuts amb un clam unànimement per interactuar a duet la seminal "Mai diguis mai a un mai", única peça signada pel vocalista en tota la trajectòria dels **Lax**.

La cadena generacional es va perpetuar amb Fortuny introduint **Cris Juanico (Ja T'Ho Diré)** i aquest atxo Tarrés (**Gossos**) per cantar amb **Bardagí i Quintana** "Quan et sentis de marbre" dels bagencs. Els van seguir **Juanico**, Fortuny i Tarrés amb el clàssic dels menorquins **Ja T'Ho** "Ei, Joan". Jofre Bardagí donava pas a la personalitat de Quim Mandado i Martín Rodríguez de **Sangtraït** per donar nova vida a "Ho tornaria a fer" de **Glaucs**. A continuació, Tarrés i **Quintana** afrontaven l'aplaudida i sopera "Camins", amb **Josep Thió** a la guitarra elèctrica convertit en un autèntic *guitar hero*.

El bloc heavy el van protagonitzar les veus de **Jofre Bardagí, Quim Mandado** i el cantautor **Jos Racero** (germà de Salva Racero) amb una altra peça mítica, "Fortadora d'ànimes", dels de la Jonquera que conté el seu tant repetit "no hi ha qui em parí". En aquest punt, va ser Natxo Tarrés qui va dedicar el concert "a tota la gent dels anys vuitanta i noranta que van aixecar la música del país", just abans que el trio vocal creat creat per a l'ocasió de **Juanico-Mandado-Tarrés** es disposés a cantar la mítica balada rockera "El vol de l'home ocell" (amb Joan Cardoner de **Terratrèmol** a la guitarra solista i Martín Rodríguez a la bateria, ara enrolats amb l'excantant de **Sangtraït** a **Los Guardianes del Pont**).

El pas següent va ser escoltar **Cris Juanico** reclamant més sales per a la música en directe -en clara complicitat amb el que va ser la primera reclamació de **La Banda Impossible** original sorgida l'any 2000- i executant una brillantíssima "Si véns", acompanyat per a l'ocasió del baterista i cantant Joan Reig (**Els Pets**). El clamor final de Reig amb un "visca **La Banda Impossible**, lliure i socialista" va donar peu a la tercera lenta abans de l'èxtasi final, amb "Els teus ulls glaucs", a càrrec de **Jofre Bardagí** i Pemi Fortuny, tot recordant les belles èpoques conjuntes de **Glaucs** i **Lax**.

Salva Racero i Pemi Fortuny al Canet Rock Foto: Xavier Mercadé

La recta final, convertida en un karaoke gegantí amb milers de veus del públic cantant embogit i picant de mans a cor què vols la van protagonitzar "Corren" (de **Gossos**) amb Natxo Tarrés, Lluís Gavallda i l'aparició estel·lar d'Alguer Miquel de **Txarango**, que transmetia amb el seu magnetisme l'admiració de les bandes actuals cap al "rock català" dels noranta; "Miami Beach" (de **Lax'n'Busto**) amb l'esperat "combat" de bateries, amb Jimmy Piñol i Joan Reig, i el "duel" de cantants entre Pemi Fortuny i Salva Racero, que va acabar amb una triple abraçada al costat de **Gerard Quintana**; "L'Empordà" (de **Sopa de Cabra**) amb un trio inèdit de categoria format per **Quintana-Juanico-Fortuny**. I un final apoteòsic amb "Bon dia" d'**Els Pets** i tota la banda i els cantants a l'escenari que va desembocar en una eufòria col·lectiva còmplice amb les vint mil persones de públic del Canet Rock 2015.

Tanta emoció, tants aniversaris i tants records van ser difícils de contenir en una nit irreplicable que encara tenia corda per estona. **Els Catarres** van agafar el relleu amb un públic entusiasmat que no deixava de corejar cadascuna de les cançons, seguits d'uns autèntics monstres del directe

en què s'han convertit **La Pegatina**, i del retorn al so més heavy-rock de l'actual format elèctric de **Lax'n'Busto**. La recta final la va abordar la festa encomanadissa dels osonencs **Oques Grasses**, que van tancar la segona edició del Canet Rock amb els esperats **Txarango** complint els desitjos de veure sortir el sol. Ho van fer repetint el bonic encontre a dalt de l'escenari amb els vents de Joan i Lluís Fortuny de la **Dharma**, que van convertir "La vuelta al mundo" en "La presó del Rei de França" enllaçant la tradició, la filosofia musical i els clams de llibertat de com a mínim tres generacions de catalans.

El Canet Rock ha superat les expectatives, ha convertit la música en màgia, i sobretot ha propagat arreu l'orgull d'un poble que canta i que té cançons convertides en himnes populars que s'han fet pròpies i fan possible unir diverses generacions al voltant d'un sol cant i un mateix sentiment. Si Canet ja era un festival mític i històric, la seva flama es propaga i demostra la voluntat d'un poble en moviment. Força Canet i per molts anys!

[En aquest enllaç trobareu una galeria fotogràfica amb les imatges del concert de **La Banda Impossible** , i aquí una altra del públic del festival]